Dosar nr.2i-898-1/23

H O T Ă R Î R E
Î N N U M E L E L E G I I
Dispozitivul hotărârii pronunțat public la 24 septembrie 2025 în mun. Chişinău
Hotărârea integrală întocmită la 31 octombrie 2025

Judecătoria Chişinău
Instanţa compusă din:
Preşedintele ședinței, judecătorul Gheorghe MÎȚU
Grefier Olga SUȘCHEVICI

În lipsa:
Lichidatorului SRL ”RV Autoradu” – *****, legal citat
Pîrîtului – *****, legal citat

Examinînd în ședința de judecată publică cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de lichidatorul SRL ”RV Autoradu” (în procedura falimentului simplificat) către ***** cu privire la atragerea la răspundere subsidiară a membrului organelor de conducere ale debitorului insolvabil,

A C O N S T A T A T:

Argumentele participanților la proces.

La 25 iunie 2025, lichidatorul SRL ”RV Autoradu” (în procedura falimentului simplificat) a înaintat cerere de chemare în judecată către ***** cu privire la atragerea la răspundere subsidiară a membrului organelor de conducere ale debitorului insolvabil SRL ”RV Autoradu” prin încasarea din contul pîrîtului a sumei creanțelor validate conform tabelului definitiv al creanțelor în mărime de 275 877, 23 lei.

În motivarea cererii s-a indicat că conform datelor din Registrul de stat al Agenției Servicii Publice, administratorul statutar al SRL „RV Autoradu” este Vitalie Radu, având IDNP *****.

În baza art. 248 alin. (1) din Legea insolvabilității nr. 149/2012, că, în cazul în care sunt identificate acțiuni ce au contribuit la insolvabilitatea debitorului, instanța poate dispune ca datoriile acestuia să fie suportate de membrii organelor de conducere, inclusiv administratorul statutar. Lichidatorul a specificat că, în acest caz, s-ar impune răspunderea subsidiară a lui Vitalie Radu pentru acțiuni precum continuarea activității debitorului, ce a condus la incapacitatea de plată, și neîndeplinirea obligației de depunere a cererii de insolvabilitate conform art. 14.

Reclamantul a precizat că răspunderea membrilor organelor de conducere este o formă de răspundere civilă delictuală, ce presupune existența unui prejudiciu, a unei fapte ilicite, a unei legături de cauzalitate și a vinovăției persoanei în cauză.

Acțiunile lui Vitalie Radu, administratorul SRL „RV AUTORADU”, se înscriu în aceste condiții, având în vedere că la data adresării cererii de răspundere subsidiară, pasivul debitorului era de 275 877,23 lei.

În ceea ce privește neîndeplinirea obligației de depunere a cererii de insolvabilitate, reclamantul a invocat că, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea insolvabilității, debitorul a ajuns în incapacitate de plată la data de 09 ianuarie 2023, iar termenul de 30 de zile pentru depunerea cererii introductive a expirat la 08 februarie 2023. Neîndeplinirea acestei obligații atrage răspunderea subsidiară a administratorului pentru obligațiile apărute după acest termen.

Reclamantul a menționat că, potrivit tabelului definitiv consolidat al creanțelor, mai mulți creditori dețin creanțe față de patrimoniul SRL „RV Autoradu”, în cadrul procesului de insolvabilitate.

Astfel, reclamantul a precizat următoarele:

1. SRL „Binonic Lux” deține o creanță validată de 11.722,50 lei, compusă din datoria de bază și taxa de stat. Ultima plată a fost efectuată la 23.01.2023.
2. OCN „Prime Capital” SRL deține o creanță validată de 83.409,85 lei, rezultată din contract de credit nebancar și fidejusiune, confirmată prin titlu executoriu.
3. SRL „Forward International” are o creanță validată de 16.611,52 lei, sumă restantă ce a apărut după expirarea termenului legal de depunere a cererii introductive (08.02.2023).
4. Casa Națională de Asigurări Sociale deține creanțe în sumă totală de 57.484,26 lei, dintre care 22.194,35 lei – contribuții restante (rang III) și 35.289,91 lei – penalități (rang VI).
5. Serviciul Fiscal de Stat deține creanțe în valoare de 95.474,06 lei, din care 63.186,82 lei – plăți de bază (rang III) și 32.287,24 lei – majorări și amenzi (rang VI).

Reclamantul a invocat faptul că, la data de 09.01.2023, SRL „RV Autoradu” nu dispunea de mijloace suficiente pentru achitarea creanțelor exigibile, inclusiv față de SRL „Coffeeshop” și ceilalți creditori menționați. Conform art. 14 alin. (2) din Legea insolvabilității, în astfel de condiții, debitorul avea obligația legală de a depune cererea introductivă în termen de 30 de zile, deci până la 08.02.2023.

Pârâtul, în calitate de administrator statutar, nu a respectat această obligație legală, iar inacțiunea sa constituie faptă ilicită în sensul art. 248 alin. (1) lit. h) din Legea insolvabilității, atrăgând răspunderea subsidiară pentru obligațiile născute după expirarea termenului legal.

Totodată, reclamantul a mai invocat și dispunerea continuării activității debitorului în condițiile în care era deja în incapacitate de plată. De exemplu, după scadența neachitată a facturii SRL „Coffeeshop” din 10.11.2022, la data de 25.11.2022, debitorul a încheiat cu SRL „Binonic Lux” un nou contract comercial, asumându-și noi obligații, fără a avea resursele financiare necesare.

Această conduită managerială – continuarea activității în mod imprudent, acceptarea de noi obligații în lipsa solvabilității, și neîndeplinirea obligației legale de a cere deschiderea procedurii de insolvabilitate – demonstrează, potrivit reclamantului, lipsa diligenței și a bunei-credințe din partea administratorului. În consecință, reclamantul consideră că sunt întrunite condițiile legale pentru atragerea răspunderii subsidiare a pârâtului, în temeiul art. 248 alin. (1) lit. h) din Legea insolvabilității nr. 149/2012.

În drept reclamantul a făcut trimitere la prevederile articolelor 5, 14, 247, 248 lit. lit. f) şi h) din Legea insolvabilităţii nr. 149 din 29.06.2012, articolelor 86 alin. (2), 166- 167, 174 alin. (1), 175 alin. (1) lit. a), 82, 94 alin. (1) din Codul de procedură civilă și a solicitat admiterea acțiunii, încasarea din contul pîrîtului Vitalie Radu a sumei creanțelor validate conform tabelului definitiv consolidat al creanțelor în mărime totală de 275 877,23 lei, aplicarea sechestrului pe bunurile mobile, imobile, precum şi pe mijloacele financiare ale administratorului statutar al SRL „RV AUTORADU" - Vitalie Radu în limita valorii de 275877,23 lei precum și amânarea achitării taxei de stat.

Prin Încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Central) din 29 iulie 2025, s-a respins cererea înaintată de lichidatorul S.R.L. "RV Autoradu", ***** privind aplicarea măsurilor de asigurare în cadrul examinării cauzei civile la cererea de chemare în judecată depusă de S.R.L. "RV Autoradu" către ***** privind atragerea la răspundere subsidiară a membrului organelor de conducere ale debitorului insolvabil. (f.d. 100)

Prin Încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Central) din 29 iulie 2025, cererea de chemare în judecată a fost primită spre examinare, fiind transmisă pârâtului cu stabilirea unui termen de 15 zile pentru prezentarea referinței. Totuși, potrivit materialelor dosarului, pârâtul nu și-a exercitat dreptul procesual de a depune referința și documentele justificative în termenul indicat. În consecință, cauza a fost examinată în baza materialelor anexate la dosar.

În ședința de judecată lichidatorul SRL „RV Autoradu" (în procedura falimentului simplificat) - Irina Selevestru, nu s-a prezentat, însă, prin cererea nr. 05/20850 depusă la data de 24 septembrie 2025 (f.d. 104-106), a solicitat examinarea cauzei în lipsa sa. Astfel, în temeiul art. 206, alin. (1) CPC, s-a dispus examinarea cauzei în lipsa sa.

În ședința de judecată pârâtul - ***** nu s-a prezentat la ședință, deși a fost legal citat (f.d. 103). Motivele neprezentării la proces la cunoștința instanței de judecată nu le-a adus, cerere de amînare nu a depus, astfel încît, în temeiul art. 206 alin. (3) CPC, instanța a dispus examinarea cauzei în lipsa sa.

Aprecierea instanţei.

Audiind explicaţiile participanților la proces și examinând materialele dosarului, instanța de insolvabilitate consideră necesar de a respinge cererea de chemare în judecată, reieșind din următoarele considerente.

Din prevederile art. 1, alin. (1), 9, alin. (2), lit. f), 15, 16, lit. b) și g), 19 și 1998 Cod civil rezultă un principiu care corespunde unor cerințe de etică și echitate socială, cît și unor cerințe ale securității juridice: principiul răspunderii juridice pentru fapte ilicite cauzatoare de prejudicii, esența căruia constă în aceea că orice faptă a unei persoane, care cauzează altuia un prejudiciu, obligă pe acela din a cărui culpă s-a cauzat, a-l repara integral.

Astfel, conform art. 1 alin. (1) Cod Civil al RM, rezultă că legislaţia civilă este întemeiată pe recunoaşterea egalităţii participanţilor la raporturile reglementate de ea, protecția vieții intime, private și de familie, recunoașterea inviolabilităţii proprietăţii, a libertății contractuale, protecția bunei-credințe, protecția consumatorului, recunoașterea inadmisibilităţii imixtiunii în afacerile private, necesităţii de realizare liberă a drepturilor civile, *de garantare a restabilirii persoanei în drepturile în care a fost lezată* (s.i.) şi de apărare a lor de către organele de jurisdicție competente.

La fel, din prevederile art. 9 alin. (2), lit. f) Cod Civil al RM rezultă că, drepturile şi obligaţiile civile apar în urma cauzării de prejudicii unei alte persoane.

Din prevederile art. 15 alin. (1) Cod Civil al RM rezultă că, apărarea drepturilor civile încălcate se face pe cale judiciară, iar din prevederile art. 16, lit. g) Cod Civil al RM rezultă că, una din metodele de apărare a drepturilor subiective civile este repararea prejudiciului patrimonial și, în cazurile prevăzute de lege, a celui nepatrimonial.

În acest sens, art. 19 alin. (1) Cod Civil al RM prevede că, în condițiile legii, persoana lezată într-un drept al ei sau într-un interes recunoscut de lege poate cere repararea integrală a prejudiciului patrimonial și nepatrimonial cauzat astfel.

Și art. 776 Cod Civil al RM prevede că, obligaţiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) şi din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condiţiile legii.

Din prevederile art. 1998 alin. (1) Cod Civil al RM rezultă că, cel care acţionează faţă de altul în mod ilicit, cu vinovăţie este obligat să repare prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege, şi prejudiciul moral cauzat prin acţiune sau omisiune.

Astfel, este incontestabil faptul că drepturile şi obligaţiile civile apar în urma cauzării de prejudicii unei alte persoane.

Din ansamblul prevederilor legale menționate mai sus rezultă că pentru angajarea răspunderii civile delictuale se cer a fi întrunite cumulativ următoarele condiții, și anume:

a) Existența unui prejudiciu;
b) Existența unei fapte ilicite;
c) Existența unui raport de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu;
d) Existența vinovăției celui ce a cauzat prejudiciul.

Din înscrisurile anexate la materialele cauzei rezultă că, prin Încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Central) din 28 noiembrie 2023 cererea introductivă depusă de creditorul S.R.L. ”Binonic Lux” privind intentarea procesului de insolvabilitate faţă de debitorul S.R.L. ”RV Autoradu” a fost admisă spre examinare, în calitate de administrator provizoriu a fost numit administratorul autorizat *****, autorizaţie nr. 112 din 14.01.2015, eliberată de Ministerul Justiţiei, fiind aplicate măsurile de asigurare prevăzute de art. 24 din Legea insolvabilității.

Prin Hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Central) din 20 martie 2024, a fost constatată insolvabilitatea debitorului și s-a inițiat procedura simplificată a falimentului, precum și dizolvarea SRL „RV Autoradu”. Totodată, s-a dispus ridicarea dreptului de administrare al administratorului statutar ***** și s-a desemnat în calitate de administrator al insolvabilității, administratorul autorizat Irina Selevestru, deținătorul autorizației nr. 112 din 14.01.2015 (f.d. 75).

Invocând lipsa masei debitoare din contul căreia să fie satisfăcute creanțele validate ale creditorilor împotriva patrimoniului societății debitoare, la data de 25 iunie 2025, lichidatorul SRL „RV Autoradu”, ***** a depus cerere privind tragerea la răspundere subsidiară a membrului organelor de conducere al debitorului insolvabil, ***** (f.d. 4-13).

Art. 1 alin. (4) din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, stabilește că procesul de insolvabilitate se desfăşoară în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă şi cu cele ale prezentei legi.

Conform art. 15 alin. (1) din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, în cazul insolvabilităţii debitorului din culpa fondatorilor (membrilor) lui, a membrilor organului executiv sau a unor alte persoane care au dreptul de a da indicaţii obligatorii pentru debitor ori care pot influenţa în alt mod acţiunile debitorului (insolvabilitate intenţionată), aceştia

poartă răspundere subsidiară solidară faţă de creditori în măsura în care bunurile debitorului sînt insuficiente pentru executarea creanţelor creditorilor.

Din prevederile art. 247 din Legea insolvabilității rezultă:

(1) În sensul prezentei legi, membri ai organelor de conducere ale debitorului pot fi: debitorul persoană fizică ce desfăşoară activitate individuală de întreprinzător, fondatorul întreprinderii individuale sau al gospodăriei ţărăneşti (de fermier), administratorii societăţilor comerciale, membrii organelor executive, membrii consiliilor de supraveghere (de observatori), lichidatorii şi membrii comisiilor de lichidare, contabilii.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică persoanelor care deţineau funcţiile respective la data intentării procesului de insolvabilitate, precum şi celor care au deţinut aceste funcţii pe parcursul ultimelor 24 de luni anterioare intentării procesului.

Astfel, legiuitorul a inclus în categoria „membrilor organelor de conducere" ale debitorului insolvabil persoane cu răspundere patrimonială diferită și cu capacitate diferită de a influența activitatea insolvabilului.

Instanța de judecată apreciază că răspunderea juridică civilă a membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil reglementată de art. 247, 248 din Legea insolvabilității, are o natură delictuală, antrenîndu-se pentru faptele expres prevăzute de lege (art. 248, alin. (1), lit. a)-i) + art. 27, alin. (4) din Legea insolvabilității) și își are fundamentul juridic în prevederile art. 184, alin. (2) Cod civil din care rezultă că membrul persoanei juridice nu răspunde pentru obligaţiile persoanei juridice, iar persoana juridică nu răspunde pentru obligaţiile membrului, *cu excepţiile stabilite de lege* (s.i.) sau de actul de constituire. Prin urmare, în Legea insolvabilității se reglementează excepțiile de la regula de drept comun conform căreia membrul persoanei juridice nu răspunde pentru obligaţiile persoanei juridice.

Angajarea răspunderii civile delictuale, în general, presupune întrunirea anumitor *condiții generale* menționate mai sus (prejudiciul, fapta ilicită, raportul de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciu, vinovăția).

Ca principiu de bază, instanța de judecată apreciază, că aceste *condiţii generale* trebuie să fie prezente și în cazul angajării răspunderii subsidiare a membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil.

Totodată, pe lîngă aceste condiții generale, ale răspunderii civile și cumulativ cu acestea, pentru angajarea răspunderii subsidiare a membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil, este necesar să fie îndeplinite și anumite *condiții speciale*, prevăzute de art. 248, alin. (1) din Legea insolvabilității.

Din prevederile art. 248, alin. (1) din Legea insolvabilității rezultă: dacă în cadrul procesului sînt identificate persoane cărora le-ar fi imputabilă apariţia stării de insolvabilitate a debitorului, la cererea administratorului insolvabilităţii/lichidatorului instanţa de insolvabilitate poate dispune ca *o parte* (s.i.) din datoriile debitorului insolvabil să fie suportate de membrii organelor lui de conducere şi/sau de supraveghere, precum şi de orice altă persoană, care i-au cauzat insolvabilitatea prin una dintre următoarele acţiuni:

a) folosirea bunurilor sau creditelor debitorului în interes personal;

b) desfăşurarea unei activităţi comerciale în interes personal sub acoperirea debitorului;

c) majorarea fictivă a pasivelor debitorului şi/sau deturnarea (ascunderea) unei părţi din activul debitorului;

d) procurarea de fonduri pentru debitor la preţuri exagerate;

e) ţinerea unei contabilităţi fictive sau contrare prevederilor legii, precum şi contribuirea la dispariţia documentelor contabile, a documentelor de constituire;

f) dispunerea continuării unei activităţi a debitorului care îl duce în mod vădit la incapacitate de plată;

g) dispunerea, în luna precedentă încetării plăţilor, de a se plăti cu preferinţă unui creditor în dauna celorlalţi creditori;

h) nedepunerea cererii de intentare a procesului de insolvabilitate conform prevederilor art. 14;

i) comiterea altor acţiuni care au adus daune proprietăţii debitorului.

Astfel, existența a cel puțin uneia dintre aceste condiții speciale, menționate la art. 248, alin. (1), lit. a)-i) din Legea insolvabilității alături de condițiile generale ale răspunderii civile menționate mai sus, generează un raport juridic civil de natură delictuală, care se caracterizează sub aspectul conținutului său, în dreptul administratorului insolvabilității/lichidatorului de a pretinde de la membrii organelor de conducere a debitorului insolvabil precum și de la orice altă persoană să suporte o parte din datoriile debitorului insolvabil, dacă aceștea au cauzat insolvabilitatea debitorului prin una dintre acţiunile prevăzute de art. 248, alin. (1), lit. a)-i) din Legea insolvabilității.

Pe lîngă aceste condiții generale și speciale ale răspunderii civile delictuale și cumulativ cu acestea, pentru angajarea răspunderii subsidiare a membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil, este necesar ca aceste persoane să fi deținut calitatea de membru al organelor de conducere a debitorului insolvabil în sensul specificat la art. 247, alin. (1) din Legea insolvabilității la data intentării procesului de insolvabilitate sau pe parcursul ultimelor 24 de luni anterioare intentării procesului.

Aceasta, însă, este regula generală, de la care se admit excepții, legiuitorul menționînd în textul art. 248, alin. (1) din Legea insolvabilității cu referire la subiecții de drept pasibili să fie atrași la răspundere subsidiară sintagma ”precum și de orice altă persoană”, condiția de bază fiind ca între acțiunile ilicite imputabile membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil sau oricărei alte persoane și cauzarea stării de insolvabilitate a debitorului să existe o legătură cauzală directă.

Astfel, din prevederile art. 247, alin. (2) din Legea insolvabilității rezultă că prevederile alin. (1) se aplică persoanelor care deţineau funcţiile respective la data intentării procesului de insolvabilitate, precum şi celor care au deţinut aceste funcţii pe parcursul ultimelor 24 de luni anterioare intentării procesului.

Conform informației prezentate de către Agenția Servicii Publice, Departamentul înregistrare și licențiere a unităților de drept, ***** a exercitat funcţia de administrator al Societăţii cu Răspundere Limitată „RV Autoradu”, deţinând totodată calitatea de unic asociat al acestei societăți comerciale (f.d. 62; 79; 82).

Prin urmare, în conformitate cu prevederile art. 247 alin. (1) din Legea insolvabilităţii, ***** avea statutul de membru al organelor de conducere ale debitorului insolvabil, în virtutea calităţii sale de administrator al SRL ”RV Autoradu”.

Nu același lucru, însă, se poate afirma despre pîrît, reieșind din statutul său de unic asociat al SRL ”RV Autoradu” la data intentării procesului de insolvabilitate.

Legiuitorul nu a inclus în lista membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil asociații unei societăți comerciale. În această categorie se includ doar debitorul

persoană fizică ce desfăşoară activitate individuală de întreprinzător, fondatorul *întreprinderii individuale* sau al *gospodăriei ţărăneşti* (de fermier) (s.i.), administratorii societăţilor comerciale, membrii organelor executive, membrii consiliilor de supraveghere (de observatori), lichidatorii şi membrii comisiilor de lichidare, contabilii.

Unde legea nu distinge, nici interpretul nu poate să o facă[1]. Deci, dacă legiuitorul nu a inclus asociații unei societăți comerciale în lista membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil, este inadmisibilă interpretarea extensivă a acestei prevederi legale și de a include asociații unei societăți comerciale în lista respectivă.

Prin urmare, în privința calității pîrîtului ***** de unic asociat al SRL ”RV Autoradu”, instanța de judecată va examina cauza, reieșind din faptul că în conformitate cu art. 248, alin. (1) din Legea insolvabilității și orice alte persoane care au cauzat insolvabilitatea prin una dintre acţiunile prevăzute la art. 248, alin. (1), lit. a)-i) pot fi atrase la răspundere subsidiară.

Deci, la caz este întrunită premisa generală de angajare a răspunderii subsidiare a pîrîtului *****, stabilindu-se cert că acesta deținea statut de membru al organelor de conducere ale debitorului insolvabil în ultimele 24 luni anterioare intentării procesului de insolvabilitate, reieșind din calitatea sa de administrator al SRL ”RV Autoradu”.

Însă, această premisă generală prin sine însăși nu este suficientă pentru a atrage la răspundere civilă delictuală subsidiară un membru al organelor de conducere ale debitorului insolvabil, fiind necesar să fie întrunite *condițiile generale* de angajare a răspunderii civile delictuale (fapta ilicită, prejudiciu, raport de cauzalitate și vinovăție), și cumulativ cu acestea, pentru angajarea răspunderii subsidiare a membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil, este necesar să fie îndeplinită cel puțin una din *condițiile speciale* de angajare a răspunderii civile delictuale, prevăzute de art. 248, alin. (1) din Legea insolvabilității.

La examinarea chestiunii privind atragerea la răspundere subsidiară a pîrîtului, instanța de judecată se va conduce de prevederile art. 1998, alin. (2) Cod civil, din care rezultă că prejudiciul cauzat prin fapte licite sau fără vinovăţie se repară numai în cazurile expres prevăzute de lege și de prevederile art. 1998, alin. (3) Cod civil, din care rezultă că o altă persoană decît autorul prejudiciului este obligată să repare prejudiciul numai în cazurile expres prevăzute de lege.

La fel, instanța de judecată se va conduce și de prevederile art. 240, alin. (3) Cod de procedură civilă, din care rezultă că instanța de judecată adoptă hotărîrea în limitele pretențiilor înaintate de reclamant și art. 118, alin. (1) Cod de procedură civilă din care rezultă că fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Lichidatorul a invocat ca temei pentru atragerea la răspundere subsidiară a pârâtului art. 248 alin. (1) lit. f), h) din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, respectiv:

- dispunerea continuării unei activități a debitorului care îl duce în mod vădit la incapacitate de plată;

---

[1] Principiu de interpretare a legii, consacrat prin adagiul latin: ”*Ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*”, de esența căruia constă faptul că generalitatea formulării unui text legal conduce la generalitatea aplicării lui, fără a se introduce distincţii pe care textul respectiv nu le conţine.

- nedepunerea cererii de intentare a procesului de insolvabilitate conform prevederilor art.14.

Prin urmare, instanța de judecată urmează să examineze cauza în baza temeiurilor de fapt și de drept invocate de reclamant în cererea de chemare în judecată.

Cu referire la temeiul de atragere la răspundere subsidiară prevăzut de *art. 248, alin. (1), lit. f)* din Legea insolvabilității invocat de reclamant în cererea de chemare în judecată și imputat pîrîtului, ce se referă la dispunerea continuării unei activități a debitorului care îl duce în mod vădit la incapacitate de plată, instanța de judecată relevă că lichidatorul nu a argumentat și nici nu a menționat în ce anume consta activitatea debitorului care îl ducea în mod vădit la incapacitate de plată și prin ce act concret a dispus pîrîtul continuarea acestei activități. La dosar lipsesc în acest sens procese-verbale ale adunării asociaților SRL ”RV Autoradu” sau orice alte dispoziții, ordine, instrucțiuni pe care pîrîtul le-ar fi dat angajaților acestei societăți comerciale sau oricărei alte persoane în acest sens.

Temeiul de atragere la răspundere subsidiară prevăzut la art. 248 alin. (1) lit. f) din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, presupune necesitatea stabilirii unor circumstanțe esențiale și anume: momentul inițial și cel final în limitele cărora a avut loc continuarea activității întreprinderii insolvabile, actele de dispoziție în virtutea cărora expres a fost desfășurată în continuare activitatea aducătoare de prejudiciu întreprinderii de referință, legătura cauzală între activitatea desfășurată și prejudiciul sub formă de incapacitate de plată a debitorului, precum și intenția de a aduce întreprinderea la incapacitate de plată.

Lichidatorul a invocat, prin cererea depusă, că administratorul și asociatul unic al SRL „RV Autoradu” a gestionat în mod defectuos activitatea societății, ceea ce a condus la acumularea unor datorii considerabile și la agravarea situației financiare a debitorului. Printre acțiunile imputate se numără continuarea activității economice în condiții evidente de incapacitate de plată.

Potrivit actului de verificare din 10.05.2024, SRL „Coffeeshop” a prestat servicii în valoare de 7 287,63 lei, iar suma de 936,57 lei a rămas neachitată, deși termenul scadent era 10.11.2022. În ciuda acestei situații, la 25.11.2022, SRL „RV Autoradu”, prin administratorul statutar, a încheiat un nou contract de vânzare-cumpărare cu SRL „Binonic Lux”, asumând obligații financiare suplimentare, în lipsa resurselor necesare pentru executarea acestora.

Această conduită reflectă o lipsă de prudență și bună-credință, în consecință, lichidatorul a considerat că aceste circumstanțe justifică atragerea răspunderii subsidiare a administratorului, în conformitate cu prevederile art. 248 din Legea insolvabilității.

Cu toate acestea, instanța de judecată, analizând cu atenție cererea de atragere la răspundere subsidiară și înscrisurile anexate, constată că lichidatorul SRL „RV Autoradu” nu a prezentat probe concludente și pertinente care să evidențieze acțiuni concrete ale membrului organului de conducere al debitorului, ce ar fi dus la continuarea activității în condiții de incapacitate de plată și la agravarea situației financiare a întreprinderii.

Potrivit art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, sarcina probațiunii revine celui care înaintează pretenția, în acest caz lichidatorului, care trebuia să demonstreze cu probe clare circumstanțele pe care și-a întemeiat cererea. Or, în cauză, o asemenea probă nu a fost furnizată.

Este esențial de subliniat că răspunderea subsidiară, ca formă a răspunderii delictuale civile, nu poate fi aplicată de drept sau dedusă pe baza unor presupuneri sau afirmații generale, ci necesită dovedirea faptică a conduitei culpabile a pârâtului.

Deși la dosar au fost prezentate mai multe documente (inclusiv: declarații de conformitate; contractul de vânzare-cumpărare nr. 208/22 din 19.04.2022, încheiat între SRL „Forward International" și SRL „RV Autoradu"; actul de verificare privind decontările reciproce la data de 20.03.2024 între aceleași părți; pretenția înaintată de SRL „Forward International"; copia titlului executoriu emis de Judecătoria Chișinău, sediul Centru, la 27.02.2023, privind încasarea în mod solidar de la *****, Radu Veronica și SRL „RV Autoradu" a sumei totale de 80 630,93 lei; contractul de vânzare-cumpărare nr. 25-11/22 din 25.11.2022, încheiat cu SRL „Binonic Lux"; copiile facturilor fiscale emise de SRL „Binonic Lux"; calculul dobânzii de întârziere; actul de verificare privind decontările reciproce între 01.01.2022–08.11.2023 între SRL „Binonic Lux" și SRL „RV Autoradu"; facturile fiscale și actul de verificare privind decontările reciproce la data de 10.05.2024 între SRL „Coffeeshop" și SRL „RV Autoradu"), aceste înscrisuri confirmă existența unor obligații contractuale asumate de societate, însă nu relevă în mod cert și convingător o conduită de rea-credință a administratorului *****, care să fi provocat în mod direct agravarea situației financiare a SRL „RV Autoradu".

Instanța de judecată reține că lipsește legătura cauzală între acțiunile presupus ilicite ale administratorului și starea de insolvabilitate a SRL „RV Autoradu". Conform art. 248 lit. f) din Legea insolvabilității, atragerea la răspundere subsidiară este condiționată de dovedirea faptului că administratorul a dispus continuarea activității societății în condiții evidente de incapacitate de plată – element care, în cauză, nu a fost demonstrat.

Prin urmare, instanța constată că reclamantul nu a făcut dovada existenței temeiului de atragere la răspundere subsidiară a pârâtului prevăzut de art. 248, lit. f) din Legea insolvabilității, iar afirmațiile formulate în cererea de chemare în judecată au un caracter pur declarativ, fără susținere probatorie.

În consecință, instanța constată neîntrunirea temeiului de atragere la răspundere subsidiară a pârâtului prevăzut la art. 248 alin. (1) lit. f) din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012.

Cu referire la temeiul prevăzut la art. 248 alin. (1) lit. h) din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, instanța de insolvabilitate reiterează că, în cererea cu privire la atragerea la răspundere subsidiară s-a indicat faptul că, debitorul a omis să depună cererea introductivă, or, în pofida pârghiilor conferite de Lege și a obligațiilor expres prevăzute, fiind cu certitudine în cunoștință de cauză cu privire la situația financiară, *****, în calitate de administrator și asociat unic, având atribuția de administrare a activității societății, a admis acumularea continuă a datoriilor SRL "RV AutoRadu" față de creditori.

Instanța de judecată relevă că temeiul prevăzut de art. 248, alin. (1), lit. h) din Legea insolvabilității poate fi imputat doar administratorului societății cu răspundere limitată, pornind de la premisa că reieșind din prevederile art. 177, alin. (1) Cod civil persoana juridică își exercită, de la data constituirii, drepturile și își execută obligațiile prin administrator, art. 69, alin. (1) din Legea privind societăţile cu răspundere limitată nr. 135 din 14.06.2007 care prevede că societatea trebuie să aibă unul sau mai mulţi administratori, care administrează societatea şi o reprezintă, precum și prevederile art. 72, alin. (7) din Legea privind societăţile cu răspundere limitată nr. 135 din 14.06.2007, din care rezultă că

în cazul apariţiei indiciilor de insolvabilitate, *administratorul* (s.i.) este obligat să depună imediat, dar nu mai tîrziu decît la expirarea unei luni, cerere introductivă de intentare a procesului de insolvabilitate dacă asociaţii nu vor acoperi pierderile.

Corespunzător, din cercul subiecților prevăzuți de art. 247, alin. (1) din Legea insolvabilității, faptul nedepunerii cererii introductive în termenul prevăzut de art. 14, alin. (3) și art. art. 72, alin. (7) din Legea privind societăţile cu răspundere limitată, prevăzut ca temei de atragere la răspundere subsidiară în art. 248, alin. (1), lit. h) din Legea insolvabilității, îi poate fi imputat doar administratorului unei societăți cu răspundere limitată, și nicidecum altor categorii de membri ai organelor de conducere a debitorului insolvabil sau altor persoane.

Conform art. 10 din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, intentarea unui proces de insolvabilitate presupune existenţa unui temei general sau special. Temeiul general de intentare a unui proces de insolvabilitate constă în incapacitatea de plată a debitorului. Temeiul special de intentare a unui proces de insolvabilitate constă în supraîndatorarea debitorului în cazul în care acesta este persoană juridică responsabilă de creanţele creditorilor în limitele patrimoniului său. În acest caz, la baza evaluării patrimoniului debitorului trebuie pusă continuarea activităţii lui dacă acest fapt este posibil.

Conform art. 14, alin. (3) din Legea insolvabilității, debitorul este obligat să depună cererea introductivă imediat, dar nu mai târziu de expirarea a 30 de zile calendaristice din data survenirii temeiurilor indicate în prezentul articol la alin. (2) și la art. 10 alin. (2), iar conform alin. (4) al aceluiași articol dacă debitorul nu depune cererea introductivă în cazurile și în termenul prevăzut în prezentul articol, persoana care, în conformitate cu legislația în vigoare, are dreptul de a reprezenta debitorul, asociații cu răspundere nelimitată și lichidatorul debitorului răspund subsidiar în fața creditorilor pentru obligațiile apărute după expirarea termenului prevăzut la alin. (3).

Astfel, prin raportare la prevederile art. 14 din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, debitorul este obligat să depună cerere introductivă imediat de la apariția unuia dintre temeiurile prevăzute la art. 10 din Lege, dar nu mai târziu de expirarea a 30 de zile calendaristice din data survenirii acestora.

Respectiv, în vederea determinării începerii curgerii termenului de depunere a cererii introductive, este necesar pentru început de a fi stabilit momentul survenirii temeiului de intentare a procesului de insolvabilitate în raport cu persoana debitorului sub forma incapacității de plată.

Conform art. 2 din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, incapacitate de plată este definită ca fiind – situaţie financiară a debitorului caracterizată prin incapacitatea lui de a-și executa obligaţiile pecuniare scadente, inclusiv obligaţiile fiscale. Incapacitatea de plată este, de regulă, prezumată în cazul în care debitorul a încetat să efectueze plăţi.

Reieșind din natura temeiului juridic privind atragerea la răspundere subsidiară a pârâtului, instanța subliniază importanța stabilirii cu exactitate a momentului survenirii incapacității de plată a debitorului. Conform art. 14 din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, obligația debitorului de a depune cererea introductivă devine exigibilă imediat ce survine unul dintre temeiurile de intentare a procesului de insolvabilitate, această obligație menținându-și caracterul obligatoriu pe o durată de 30 de zile de la data apariției temeiurilor prevăzute la alin. (2) al articolului menționat și la art. 10 alin. (2).

În acest context, lichidatorul nu a indicat în mod clar un moment de referință de la care SRL „RV Autoradu” ar fi manifestat semne de incapacitate de plată. Din probele administrate nu poate fi determinată cu certitudine această împrejurare. Totodată, nu au fost prezentate dovezi care să ateste că pârâtul, prin omisiunea de a depune cererea introductivă, ar fi cauzat starea de insolvabilitate a debitorului ori ar fi contribuit la acumularea unor datorii suplimentare.

Mai mult, instanța constată că nu au fost prezentate probe concludente și pertinente care să demonstreze că starea de insolvabilitate a debitorului poate fi imputată în mod concret administratorului *****. Nu au fost identificate acțiuni sau inacțiuni precise ale acestuia, nici consecințele directe ale unor astfel de conduite.

În continuare instanța atestă că, reclamantul nu a făcut dovada faptului că, datoria debitorului în sumă de 275877,23lei, ce se solicită a fi încasată de la membrul organelor de conducere, a apărut după expirarea termenului de 30 de zile de depunere a cererii introductive, or, potrivit normei legale enunțate supra, membrii organelor de conducere răspund subsidiar doar pentru obligațiile apărute după expirarea termenului de 30 de zile din momentul survenirii temeiurilor de depunere a cererii introductive prevăzute la art. 14 alin. (2) din Legea insolvabilității nr. 149 din 29.06.2012.

Instanța de judecată menționează faptul că, simpla invocare a incapacității de plată a debitorului, fără a fi indicată o dată de referință, prin sine însăși nu este susceptibilă să demonstreze incapacitatea de plată a SRL „RV Autoradu”, precum și obligația pârâtului de a înainta cererea introductivă. Or, survenirea temeiului general de intentarea a procesului de insolvabilitate poate fi determinat doar în coraport cu starea financiară generală a debitorului, existența sau lipsa bunurilor mobile şi imobile, a rulajelor financiare pe conturile bancare deținute, precum și alte date care descriu tabloul patrimonial al debitorului. Însă, totalitatea circumstanțelor descrise nu au fost elucidate de către reclamant și nici nu pot fi stabilite de instanță în baza probelor prezentate.

Astfel se evidențiază că, în executarea obligației de a dovedi circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale - obligație ce se incubă reclamantului prin prisma art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, lichidatorul SRL „RV Autoradu”, ***** s-a rezumat la invocarea și prezentarea unui probatoriu redus, care este insuficient în confirmarea argumentelor invocate.

Instanța de insolvabilitate relevă că inacțiunea prevăzută de art. 248, alin. (1), lit. h) din Legea insolvabilității, adică nedepunerea cererii de intentare a procesului de insolvabilitate conform prevederilor art. 14, spre deosebire de celelalte temeiuri, prevăzute în art. 248, alin. (1) din Legea insolvabilității, are specificul său și anume:

- inacțiunile prevăzute la acest articol nu duc la apariția stării de insolvabilitate, or, anume apariția acestei stări de insolvabilitate îl obligă pe administratorul societății comerciale să depună cerere introductivă;

- nedepunerea cererii introductive, duce la încasarea doar a obligațiilor, apărute după expirarea termenului prevăzut la art. 14, alin. (3) din Legea insolvabilității, neavând relevanță suma creanțelor validate în cadrul procesului de insolvabilitate. Corespunzător, pentru atragerea la răspundere subsidiară prin prisma acestui articol, urma a fi stabilită data survenirii stării de insolvabilitate, termenul limită de depunere a cererii introductive, obligațiile, apărute după expirarea acestui termen.

La caz, reprezentantul reclamantului a invocat prevederile acestui articol fără a

concretiza aceste date, care însă sunt de o importanță majoră în vederea stabilirii premiselor și condițiilor de atragere la răspundere subsidiară în temeiul art. 248, alin. (1), lit. h) din Legea insolvabilității.

Nu ține de competența instanței de insolvabilitate de a stabili aceste date de sine stătător, în baza probelor anexate, aceasta fiind obligația administratorului insolvabilității sau lichidatorului, după caz, instanța de judecată examinînd cauza prin prisma prevederilor art. 240, alin. (3) CPC și în baza probelor anexate la materialele dosarului.

La materialele dosarului nu au fost anexate nici un fel de probe din care ar rezulta cert data la care a survenit starea de insolvabilitate a SRL ”RV Autoradu”, iar instanța de judecată nu poate să-și bazeze hotărîrea sa pe presupunerile reprezentantului reclamatului, care nu sunt confirmate prin nici un fel de mijloace de probă, ci doar pe fapte cert stabilite în procesul examinării cauzei, confirmate prin probe admisibile și pertinente.

Survenirea temeiului general de intentarea a procesului de insolvabilitate poate fi determinat doar în coraport cu starea financiară generală a societăţii comerciale, existenţa sau lipsa bunurilor mobile şi imobile, a rulajelor financiare pe conturile bancare deţinute, precum şi alte date care descriu tabloul patrimonial al debitorului la o anumită dată calendaristică și nu prin raportare la data scadența obligațiilor în baza unor contracte de credit private în mod izolat la care reclamantul a făcut referire în cererea de chemare în judecată.

În afară de aceasta, nu s-a probat sub nici o formă legătura cauzală dintre suma pretinsă de reclamant a fi încasată în mărime de 275 877,23 lei și inacțiunea administratorului SRL ”RV Autoradu” de nedepunere a cererii introductive în termenul prevăzut de art. 14, alin. (3) din Legea insolvabilității, ținînd cont de specificul acestui temei de atragere la răspundere subsidiară la care s-a făcut referire mai sus.

Corespunzător, pentru atragerea la răspundere subsidiară prin prisma acestui articol, urmau a fi stabilite obligațiile debitorului apărute după expirarea acestui termen și legătura cauzală între nedepunerea în termen a cererii introductive de către debitor, ceea ce nu s-a făcut de către reclamant.

În lipsa unor probe pertinente, instanța de judecată constată că reclamantul nu a probat sub nici o formă existența acestui temei de atragere la răspundere subsidiară în privința pîrîtului, toate afirmațiile cuprinse în cererea de chemare în judecată în acest sens avînd un caracter pur declarativ.

Reieșind din cele expuse mai sus, instanța de judecată ajunge la concluzia că cererea de chemare în judecată este nefondată, are un vădit caracter declarativ și urmează să fie respinsă, la dosar lipsind cu desăvîrșire probe care să confirme circumstanțele de fapt la care s-a făcut referire în cererea de chemare în judecată.

În conformitate cu art. 82 CPC, cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat şi din cheltuielile de judecare a cauzei.

Potrivit art. 98 alin. (2) CPC, în caz de respingere a acţiunii, cheltuielile de judecare a cauzei suportate de instanţă, precum şi taxa de stat, se încasează la buget de la reclamant dacă acesta nu este scutit de plata cheltuielilor de judecată.

Din prevederile pct. 1.1.14 din Anexa nr. 2 la Legea taxei de stat nr. 213 din 31.07.2023 rezultă că se scutesc de taxa de stat în instanțele de judecată reclamanții în acțiunile privind tragerea la răspundere subsidiară depuse în cadrul proceselor de insolvabilitate.

Prin prisma acestor prevederi legale, instanța de judecată ajunge la concluzia că reclamantul SRL ”RV Autoradu” (în procedura falimentului simplificat) este scutit de la plata taxei de stat prin lege, prin urmare nu urmează a achita taxa de stat chiar dacă a pierdut procesul.

În conformitate cu art. 238-241 CPC, instanţa de judecată,

H O T Ă R Ă Ș T E:

Se respinge cererea de chemare în judecată depusă de lichidatorul SRL ”RV Autoradu” (în procedura falimentului simplificat) către ***** cu privire la atragerea la răspundere subsidiară a membrului organelor de conducere ale debitorului insolvabil.

Hotărîrea cu drept de apel la Curtea de Apel Centru în termen de 15 zile prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Central).

Președintele ședinței,
Judecătorul Gheorghe MÎȚU